

En god historie på kanten.

J. Geelmuyden

N Y R U T A O V E R O K L A

Av Helge Foss

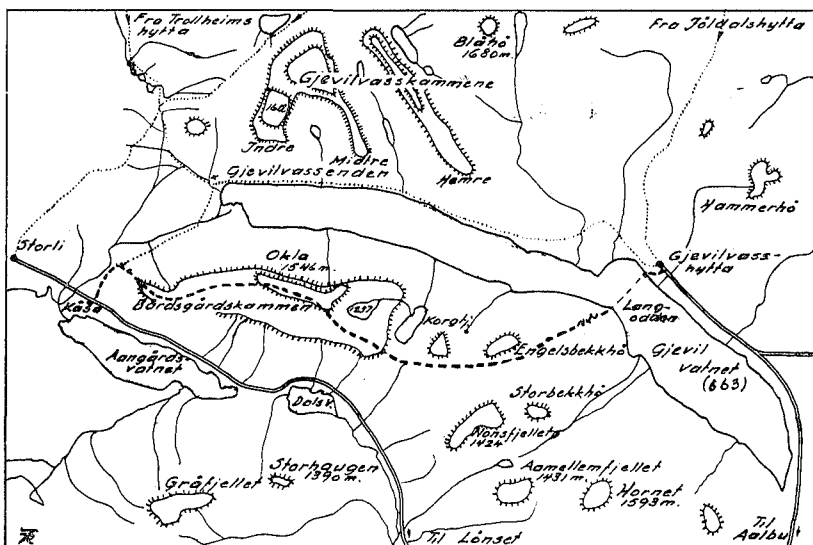
Det har i tidens løp falt mange mindre pene — ja en tør nesten si stygge, bemerkninger om løypa fra Vassenden til Gjevilvasshytta. Og rett skal være rett; helt uten grunn er det ikke.

Fra Kåsa til Vassenden er terrenget og løypa så småkoselig at en er nødt til å se lyst på tilværelsen, selv om en skulle ha kommet i skade for å sette det gale benet først ut av senga om morgenen. Men selv et rolig gemytt og et forholdsvis stabilt og vannrett humør står i fare for å lide adskillig medfart når myrer, gjørmehøl og krattsskog langs Gjevilvatnet skal forseres. Spesielt i regnvær virker denne delen av ruta lite oppbyggelig, og i duskreng og tåke er det de færreste som makter å gjennomføre denne turen med solskinn i sinnet. På Gjevilvasshytta har jeg hørt bitre kommentarer, ledsaget av gloser som jeg kvier meg for å gjenta når barn er tilstede.

Det er mange ting som ikke godt lar seg rette på, f. eks. terrenget. En får ta det som det er, eller gå utenom som Bøygen. F. eks. over Okla hvor T.T. i år har vardet en ny rute. Hvorfor ikke velge den tilbake til Kåsa?

Etter en solid frokost på Gjevilvasshytta får vi gårdsgutten til å ro oss over til Langodden, der den nye løypa begynner. Hvis en er ivrig fisker kan en godt kaste ut sluken på overfarten, det vil neppe hende noe i den anledning. Men det er jo ingen skade skjedd, iethvertfall ikke på fisken.

De to første hundremeterne av løypa går over myr og virker

av den grunn ikke særlig tillitvekkende, men det er bokstavelig talt bare en overgang. Resten av løypa er tørr som knusk. Til å begynne med følger den vestre breidd av Engelsbekken, det går ende tilværs som det heter. Anorakken og genseren kan vi like godt pakke ned i sekken med en gang, vi har tretten sinte 30-meters koter rett foran oss. Men stien er god, og på et blunk (alt er relativt) er vi oppe i 1100 meters høyde i skaret mellom Engelsbekkha og Midtskarven. Da er faktisk grovarbeidet gjort, i pent og flatt terreng bærer det inover mot Korgtjern, som er som skapt for dagens lange kafferast. Ved til kaffekokinga er det lite av, men vi er selvsagt så forutseende at vi har tatt med noen pinner fra hytta. De to kilometrene som nå står foran oss vil dessuten sette sterke krav til maskineriet, så vi gjør klokt i å skape et solid grunnlag av kalorier før vi tar fatt på den siste knekken som fører opp mot løypas høyeste punkt (1400 m).

Det kommer nå etterhvert for dagen at Okla er en veritabel steinhaug, det er et faktum som er desto vanskeligere å skjule jo høyere en kommer. Til å begynne med middels store steinblokker, men volumet øker med høyden over havet. En som er

veldig glad i stein vil føle seg som i himmerike, andre vil sikkert med glede se fram til avslutningen på denne fase i løypa. Men «sorgen og glæden de vandrer tilhobe». Å finne ord for den utsikten som nå etterhvert åpner seg for en, er vanskelig nok. Den lar seg nesten ikke beskrive, men må oppleves. Det utsynet en får over de sørlige og vestlige deler av Trollheimen oppveier iethvertfall tilfulle blod, svette og tårer som måtte falle på denne strekningen.

Ruta går ikke over det aller høyeste punktet på Okla, men spreke fjelltravere gjør ikke avstikkeren lang, og får rik belønning for strevet. Under enhver omstendighet spanderer vi en røykepause på oss her på det høyeste punktet, utsikten er som nevnt helt upåklagelig.

Om resten av turen er i grunnen ikke stort å si. Terrenget er adskillig vennligere på denne siden, løypa går jevnt og pent nedover mot Bårdsgårdskammen og kommer tilslutt inn på løypa fra Kåsa til Vassenden.

Omlag seks timer har vi brukt hit uten å overanstrenge oss, og den siste kilometeren gjennom småskogen til Kåsa går som en lek.

Det er rart med det, de fleste av oss er slik innrettet at av en rekke opplevelser og inntrykk, er det de *hyggelige* som fester seg best i hukommelsen, mens de mindre hyggelige går mere eller mindre i glemmeboken. Jamfør de «lykkelige» studentår og de «hyggelige» dager på moen. Er en helt nøktern og oppriktig, kan det ofte være så som så med lykken, resp. hyggen. Turen over Okla kan på sine steder være besværlig, men på den annen side til så stor glede for en fjellvandrer at neppe noen vil angre på den. Så hvorfor ikke spandere en dag neste sommer?